

Τῇ ὀγδόῃ Μαρτίου 1923 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποχωρήσαντος τοῦ Ἀθηνῶν Θεοκλήτου ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ θρόνου, ἐξέλεξε διάδοχον τὸν καθηγητὴν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον. Τὴν ἐπομένην 9 Μαρτίου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου ἐγένετο τὸ μήνυμα, τὴν δὲ μεθεπομένην 10 Μαρτίου περί ὥραν 9 30 ἐγένετο μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου.

Ιω. Χρ. Χατζηνικολάου
Πανιλλήνιον
Ἀθήναι
Ἀθῆναι 1923
τ. Γ. ρ. 234-235

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὁ ὑπασπιστὴς του Κ. Βλάχος, οἱ Πρόσβεις Σερβίας, Ρουμανίας, Ρωσίας, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος τῶν Δυτικῶν Λουϊ Πετί, ὁ Αἰδ. Ἀγγλικανὸς πρεσβύτερος Βίγκραμ, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἡ Σύγκλητος, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, οἱ παρεκκλησιάζοντες ἱεράρχαι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι παρέστησαν κατὰ τὴν τελετὴν προσεφώνησεν ὁ Σεβ. Σύρου τὸν ἐψηφισμένον Μητροπολίτην, ὅστις μετὰ τὴν χειροτονίαν ἐξεφώνησε τὸν θαυμασίον αὐτοῦ λόγον ἐνθρονιστήριον.

Τὴν 14 Μαρτίου ἐγένετο ἡ ἐνώπιον τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τελετὴ τῆς βεβαιώσεως καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς προσεφώνησε δι' ἐμπνευσμένου λόγου τὸν Μακαριώτατον τονίσας, ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς του ὡς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν λύεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ ἐκκλησία ἐπανέυρῃ τὴν προτέραν τῆς εἰρήνην καὶ δόξαν. Ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησε δι' ὀλίγων, εὐχαριστῶν τὸν βασιλέα καὶ εἰπὼν ὅτι θά θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῇ ἐάν ὡς προΐστάμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συντελέσῃ εἰς τὸ ἀναδειχθῇ αὕτη σπουδαῖος παράγων τῆς ἀκμῆς καὶ δόξης τοῦ ἔθνους.

Πρώτη ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἥς πνευματικὸν τέκνον τυγχάνει ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ εἶτα ἡ Κων/πόλεως, Κύπρου κτλ. ἔσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὸν νέον Μητροπολίτην ἐπὶ τῆς ἀναρρήσεως του.

Ἐκ τοῦ 5ου ἀριθμοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ "Ἀνάπλasis" τῆς 15 Μαρτίου 1923 παραλαμβάνομεν τὰ ἑξῆς:

"Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποκτᾷ τὸν νέον αὐτῆς Ἀρχηγόν. Μητροπο-

λίτης Ἀθηνῶν ἀνεδείχθη ὁ Καθηγητὴς τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Α. Παπαδόπουλος.

Ἐγεννήθη τῇ 1868· περατώσας δὲ τὰς προκαταρτικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μ. τοῦ Γένους καὶ εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν (1884-1887); εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ (1887-1888) καὶ εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν Σμύρνης (1888-1889), ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὸ Γυμνασιακὸν Δίπλωμα. Ἐγγραφεὶς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐφοίτησεν εἰς αὐτό ἐπὶ διετίαν (1889-1891). Εἶτα δὲ τυχὼν τῆς προστασίας τῆς Βασιλίσσης Ὁλγας ἀπεστάλη πρὸς εἰδικὰς θεολογικὰς σπουδὰς εἰς Ῥωσίαν, φοιτήσας ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς Ἀκαδημίας Κιέβου (1892-1893) καὶ τῆς Πετροπόλεως (1893-1895), ὅπου ἔλαβε τὸ θεολογικὸν του δῶπλωμα (1895).

Μετά τὴν ἀποφοίτησιν αὐτοῦ ἐκ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετροπόλεως διωρίσθη Καθηγητὴς τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ μετὰ τετραετίαν δὲ περίπου καὶ διευθυντὴς αὐτῆς (1895-1909).

Ἀπομακρυνθεὶς ἐξ Ἱεροσολύμων, διέτριπεν ἐπί μικρὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἢ δε Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀπένειμεν εἰς αὐτόν ὡς "πολλὰ καὶ σπουδαῖα θεολογικά ἔργα συγγράψαντα" δῖπλωμα ἐπιτίμου διδάκτορος τῆς Θεολογίας (1910).

Τῇ 1911 διὰ Βασ. Διατάγματος διωρίσθη διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις (sic) Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου ὀλίγον βραδύτερον ἐτιμήθη διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Παραγωγικώτατος καὶ πρωτοτυπώτατος εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν ἀπέβη ὁ διασημότερος τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων Θεολόγων, ἀπαριθροῦν δὲ κατοντάδας συγγραμμάτων καὶ μελετῶν. Ἐν τῶν σπουδαιότερων αὐτοῦ τελευταίων ἔργων εἶναι ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἧς ἐδημοσίευσεν ὁ Ἀΐτομος. Διὰ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ δράσεως ἀνεδείχθη ἐξόχως ἐν τῷ καθόλου ἐπιστημονικῷ κόσμῳ, προκαλῶν τὸν θαυμασμόν καὶ αὐτῶν τῶν ξένων οἵτινες ἐκτιμῶντες σπουδαίως τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἀξίαν σπεύδουσι πάντοτε νὰ μεταφράσωσιν εἰς διαφόρους γλώσσας τὰ κυριώτερα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ.

5
Γνώστης πολλῶν ξένων γλωσσῶν, ἐμελέτησε τάςκυριώτερας ἐπιστημονικάς βιβλιοθήκας καί συνῆψε προσωπικάς σχέσεις καί μετὰ τῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων καί τῶν ἀρχηγῶν τῶν ξένων ἐκκλησιῶν.

Ἡ μεγάλη περὶ αὐτοῦ, ὁ χαρακτήρ ἀλλά καί ἡ ἰδιάζουσαμόρφωσις τοῦ νέου ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐγγυῶνται πᾶσαν ἐπιτυχίαν καί ἐν τῷ ὑψηλῷ ἐκκλησιαστικῷ σταδίῳ. Γνώστης τῶν προσώπων καί τῶν πραγμάτων, μελετητής δέ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι βέβαιον, ὅτι οὐ μόνον θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν οἰκτρῶς διασαλευθεῖσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξιν, ἀλλά καί θ' ἀναδείξῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν, ὅπως καταστήσῃ ἱκανὴν ν' ἀναπτύξῃ ἰδιάζουσαν δρᾶσιν ἐν τῷ καθόλου ἐθνικῷ καί κοινωνικῷ ἡμῶν βίῳ".

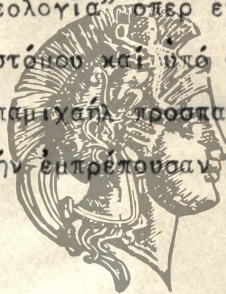
Ἀφ' ἧς ἐποχῆς τὰ ἥνια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔλαβεν εἰς χεῖρας του ὁ ἀληθὴς ποιμενάρχης, ὁ ἀποφασισμένος νὰ ἐργασθῇ καί ἀνακαινίσῃ, σημειοῦται νέα πρόοδος Ἐκκλ. ζωῆς πλήρης ἔργων χριστιανικῶν καί τίθενται θεμέλια τῆς ἀναμορφώσεως καί ἐξυψώσεως τῶν Ἐκκλ. πραγμάτων εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιωπὴν.

Ἡ Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος διοικουμένη κατὰ τὸν παλαιόν Καταστατικόν της χάρτην εἶχε τελεῖως ὑποταγῇ εἰς τὴν πολιτείαν ἄνευ ἐλευθερίας εὐεργετικῆς δράσεως οἱ δέ ἐπίσκοποι ἐγένοντο ἄπλοῖ ὑπάλληλοι στερηθέντες τῆς αἵγλης καί τοῦ κύκλου ἐνεργείας, ἣν εἶχον οἱ ἐν Τουρκίᾳ συνάδελφοι των. Τοῦτο ἐμάρανε τὸν ζῆλον πάντων ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Κατηργήθη λοιπόν ἡ 5μελὴς διοικοῦσα Σύνοδος καί ἀντ' αὐτῆς τὴν διοίκησιν ἀνέλαβεν αὐτὴ αὕτη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος συνερχομένη τακτικῶς μὲν ἅπασι τοῦ ἔτους ἀπὸ I-3I Ὀκτωβρίου, ἐκτάκτως δέ ὁσάκις ἂν παραστῇ ἀνάγκη, συγκαλουμένη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐγκρίσει τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως. Πρόεδρος εἶναι ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης φέρων τὸν τίτλον "Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος", τόνδὲ τίτλον Μητροπολίται ἔλαβον πάντες οἱ τέως Ἐπίσκοποι ἐπὶ τῆς Κυβερν. Γούναρη. Ὁ Β. Ἐπίτροπος ὅστις ἔπρεπε νὰ ᾖ παρὼν καί νὰ συνυπογράψῃ τὰ πρακτικά ἵνα ἔχῃσι κύρος σήμερον μετωνομάσθῃ εἰς Ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας, καλεῖται κατὰ τὰς συνεδριάσεις, ἐάν δέ δέν προσέλθῃ τοῦτο οὐδαμῶς ἐπιθρᾷ ἐπὶ τῶν ληφθεισῶν ἀποφά-

σεων. Ἐν γένει ἡ ἐποχή τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου σημειοῖ σημαντικωτέραν
 ρύθμισιν τῆς Ἐκ. Διοικήσεως δι' ἐποπτείας ἐπὶ τῶν ναῶν καὶ καλλιεργείας
 τῆς φιλανθρωπίας ἣτις ἐσυστηματοποιήθη ἐπὶ νέων σκοπιμωτέρων βάσεων διὰ
 τῆς ἰδρύσεως φιλοπτώχων Ταμείων Ὁρφανοτροφείων καὶ ἀσύλων (Ὁρφανοτρο-
 φεῖα Βουλιαγμένης, Ἄσυλον ἁγ. Ἀνδρέου - Ἰδρυμα Ἀρχ. Ἀθηνῶν Σχολή καὶ
 ἐργαστήρια ἀπόρων προσφύγων κορασίων, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητ. Ἀρχ. Ἀ-
 θηνῶν - ὁ ἐνοριακός νόμος εἶναι ἐπίσης ἔργον τοῦ Μακαριωτάτου, ὅστις
 οὐχὶ μόνον διοικητικῶς πᾶσαν καταβάλλει μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῆς
 ἐκκλησίας, ἀλλά καὶ ἐν τῷ προσφιλεῖ αὐτοῦ ἐπιπέδῳ τῷ ἐπιστημονικῷ, οὐ-
 δαμῶς ὑστερεῖ ἀλλά τόσον διὰ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλά-
 δος τοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἐκκλησία" καὶ διὰ τοῦ ἐπιστημονι-
 κοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ "Θεολογία" ὅπερ ἐκδίδοται προνοίᾳ αὐτοῦ τοῦ
 Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγη-
 τοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Γρ. Παπαμιχαήλ προσπαθεῖ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν ὁρεό-
 δοξον Ἑλλ. Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ περιωπὴν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ